

Even uw aandacht...

Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.

Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.

Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes voor opvoering beslist.

Veel leesplezier!

ROOD

toneelspel in twee bedrijven

door

Rik Schrauwen

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen
2012
Nr.1913

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste VIER tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde opvoeringsrechten aan:

S.A.B.A.M.
Aarlenstraat 75-77
1040 Brussel
www.sabam.be

Na aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een aanvraagformulier dat, degelijk ingevuld, minstens vier weken de opvoering(en) naar S.A.B.A.M. moet worden gestuurd.

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland wende men zich tot:

Stichting Bredero Auteursrechtenbureau
Valeriaanstraat 13
1562 RP Krommenie
www.stichtingbredero.nl

BELANGRIJKE OPMERKING !

Alle rechten voorbehouden. Iedereen die toestemming verkreeg het stuk *ROOD* op te voeren moet de naam van auteur *RIK SCHRAUWEN* vermelden in alle publicaties die n.a.v. de voorstellingen verschijnen. De auteursnaam moet onmiddellijk onder de titel vermeld worden, in een lettertype minstens half zo groot als dat van de titel, maar minstens twee keer zo groot als dat waarin de naam van de vertaler, regisseur en spelers wordt vermeld.

Wettelijk depot D/1992/220/022
ISBN 978-90-385-00904

© 1991 Toneelfonds J. Janssens/Rik Schrauwen
www.toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Inhoud

Rood vertelt het verhaal van vier verschillende mensen die nauw betrokken met elkaar een toneelstuk voorbereiden. Een dramatische produktie wordt in gereedheid gebracht. Het is een verhaal met een bloedig einde, daardoor wordt het decor in passend rood gebracht. De vier mensen zijn vier verschillende persoonlijkheden, elk met hun gaven en fouten. De voorbereiding van het te spelen stuk komt echter op de helling te staan doordat meningsverschillen van alle vier doorweven zitten met bedrog en achterdocht. Alle vier hebben ze hun eigen visie op het stuk en deze dreigt langzamerhand realiteit te worden.

Het te spelen stuk krijgt vorm en de verwarring tussen fictie en realiteit is nauwelijks nog zichtbaar.

Bezetting

STAN:	Vijftiger, techniker van belichting en geluid
RITA:	Toneelmeesteres, rond de dertig
CHRISTINE:	Actrice en bestuurslid, 35 jaar
RONALD:	Regisseur van het stuk, 40 jaar

Decor

Gewone open ruimte, enkele op elkaar gestapelde stoelen (lichtrode stoelen). Achterwand is een normale gemetste muur. Op de vloer liggen enkele spots die nog moeten opgehangen worden. Wat verder een kleine ladder, wat asbakken, wat manuscripten.

DEEL 1

STAN: *(komt op met enkele draden)*

RITA: *(bijna hetzelfde moment)* Zie je wel, ze zal er niet zijn. Veel beloven, ja.

STAN: Wie?

RITA: Moet je dat nog vragen? Christine natuurlijk. Gisteravond zit ze hier nog tegen Jan en alleman te vertellen dat ze nu ook eens achter het doek zal helpen. Is dat helpen, ja?

STAN: Ja, ... moesten we allemaal zo te werk gaan dan stonden we hier volgende week nog.

RITA: Nu, het kan mij niet schelen hoor, madam is actrice en actrices horen nu eenmaal niet achter het doek. Ze zou zich beter concentreren op haar rol.

STAN: Na, zo'n grote rol heeft ze toch niet dit jaar. Ze komt hoogstens drie keer op de set, veel is dat dus niet. Voor mijn part mag ze ook gerust daar blijven. We hebben al betere gezien. Of bij het bestuur, ze zit daar toch ook in?

RITA: Ja, zeg haar dat. Het is bij iedereen hetzelfde. Ze zeggen allemaal dat ze niet zo goed is en toch staat ze ieder jaar weer op het podium.
(begint met een doos rekvesieten leeg te halen)

STAN: Dat is mijn taak niet, daarvoor heb je een regisseur. Maar ja, ... hm, als je een regisseur hebt die voor vrouwelijk schoon valt inplaats van talent, dan kun je daar weinig aan doen. Ik vind het al erg genoeg dat jij er weer helemaal alleen voor staat.

RITA: Wat wil je, ik ben dat al jaren zo gewend. Ik heb veel liever dat ze dan zeggen dat ze niet kunnen komen, inplaats van beloftes te maken.

STAN: *(controleert enkele spots)* Ik vraag me nu af waarom dit decor in zo'n kleur moet, al dat rood. Het publiek zal gek worden van die ééntonige kleur: rood van meubels, rood van kledij, en dan nog eens dat rood licht. Ik weet het niet, maar dat heb je met die moderne regisseurs hé, ze denken dat ze zo speciaal mogelijk moeten doen, en als het stuk niet apart is dan hopen ze dat toch te bereiken met hun decor.

RITA: Ik heb nog es gelezen in een theatertijdschrift dat een decor een samenstelling moet zijn met het gebeuren op de scène, dus rood valt

hier dan toch goed uit. Die moord die hier gebeurt staat toch in verband met die geliefden, rood van de liefde en rood van het bloed dat door de muur sijpelt.

STAN: Ja, zo zal dat wel zijn maar geef me dan toch maar liever zwart, zwart van de dood en zwart van al die zetstukken dat we daar nog hebben staan. Maar ja, als je zo'n enorme subsidie krijgt moet je dan toch speciaal gaan doen of in dit geval vernieuwen.

RITA: Ik haal een koffie, moet je er ook één hebben Stan?

STAN: Nee, breng maar een pilsje mee.

RITA: Van zo vroeg al? *(telefoon gaat)* Ik ga al. Het zal Christine wel zijn met één of andere verontschuldiging. *(af)*

STAN: *(werkt verder aan de lichten)*

CHRISTINE: Hoi Stan, is Rita er niet?

STAN: Oh, we dachten dat jij aan de telefoon was. Ja, ze is naar de bar voor wat drank. Ha, we dachten dat je niet zou afkomen, althans, Rita dacht dat.

CHRISTINE: En waarom niet, ik had het gisteravond toch beloofd? Daarbij, ik ben blij dat ik es kan helpen. Dat rolletje is toch niet zo groot. Dan kan ik best ook wat achter de schermen werken.

STAN: Ja, dat hebben we ook gezegd.

CHRISTINE: Wat?

STAN: Ik zeg dat we dat ook zo gedacht hebben, Rita en ik, want er is hier nog veel te doen.

CHRISTINE: Allé, zeg dan maar waar ik kan beginnen?

STAN: Wel euh, die kaarten moeten nog gesorteerd worden.

CHRISTINE: Goed, waar liggen ze nu?

STAN: Achter het doek daar, er staat daar een doos, daar moeten ze allemaal inzitten.

CHRISTINE: *(haalt de doos op en begint te sorteren)*

RITA: Oh kijk, daar ben je toch, we dachten dat je het al vergeten was. *(geeft Stan zijn pilsje en drinkt zelf van haar koffie)* Oh, wil je ook wat?

CHRISTINE: Nee dank je. Ik ben wel wat later, ik had nog wat boodschappen te doen.

RITA: Mooi, dan kunnen we verder doen, zo komen we dan toch nog klaar voor morgenavond. *(haalt nu ook een doos van achteraan met allerlei rode rekwisieten)*

CHRISTINE: Zeg Rita, heeft Ronald nog iets gezegd over dat tweede bedrijf?

RITA: Wat bedoel je?

CHRISTINE: Wel, over die fout, gisteravond, ik vond dat ie er nadien maar weinig over vertelde. Ik bedoel, hij keek ook zo eigenaardig naar me.

RITA: Wie, Ronald?

CHRISTINE: Ja.

RITA: Het was me wel opgevallen, die verspreking, maar mij heeft hij er niets van verteld hoor.

CHRISTINE: Eigenlijk was het mijn fout niet. Danny stond op een heel andere plaats dan de vorige repetities, ik was geheel mijn kluts kwijt. Je kunt nooit op hem rekenen. Soms staat ie gewoon aan de andere kant van de scène.

STAN: Ja, en dan gaat ie helemaal uit het licht staan en krijg ik de schuld dat de belichting niet goed was. *(gaat af)*

CHRISTINE: Ja, maar tegen Danny zal Ronald niets zeggen. Hij kende trouwens zijn tekst ook niet zo bijster goed.

RITA: Ach, als de voorstelling begint kent iedereen uiteindelijk toch zijn tekst.

CHRISTINE: Ja, dat is waar, alleen is het altijd zo moeilijk om die kleine teksten in te studeren, met langere dialogen lijkt dat veel gemakkelijker. Die rol van vorig jaar bijvoorbeeld, ik vond dat die op mijn lijf geschreven was. Ik heb gisteravond laat nog es die video-opname ervan bekeken. Dat was een van mijn beste rollen, weet ge het nog?

RITA: Ja, maar het stuk op zichzelf vond ik toch maar niks.

CHRISTINE: Ronald vond dat fragment met die doodskist heel mooi. Ho, we hebben er zeker drie keer opnieuw naar gekeken.

RITA: Oh, Ronald?

CHRISTINE: Euh ja, hij bracht net die grote zomerhoed voor in het derde bedrijf.

RITA: Ja? Ja, ik zou beter beginnen met die stoelen zeker.

CHRISTINE: Zeg, zijn alle kaarten hier aanwezig? Ik denk dat we er gisteravond veel meer hadden.

RITA: Er moeten er 35 zijn. Danny heeft er gisteravond nog mee zitten spelen. Ge kent hem, en dan gaat ie straks reclameren dat ze er niet allemaal zijn. Misschien liggen er nog bij de bar. Ik zal es gaan zien.

CHRISTINE: Laat maar, ik doe het wel.

RITA: Nee, 't is al goed, ik moet toch die kaders gaan halen. *(af)*

CHRISTINE: *(kijkt wat rond, begint haar rol te repeteren, overdreven spel)*
 Sebastian, ik ben zo vlug mogelijk gekomen. Ze hebben het mij verteld in het dorp. Waarom ... waarom Sebastian. *(neemt een andere pose aan)* Waarom ... waarom Sebastian? *(neemt nu een mannelijkere pose aan)* Er waren vermoedens ... *(terug de vrouw)*
 Sebastian, ik moet ... ik moet je iets vertellen over ... mijn vader ... hij ... *(Stan binnen)*

STAN: Oh, sorry, doe maar alsof ik er niet ben.

CHRISTINE: Nee, het zal wel gaan. Zeg Stan, die kaarten zijn er niet allemaal. Rita denkt dat Danny er gisteravond nog wat heeft mee gespeeld.

STAN: Ja, dat zou wel eens kunnen. Zeg, wil je eens die kabel hier vasthouden? *(geeft aan)*

CHRISTINE: Er komt daar nogal wat bij kijken hé, met zo'n produktie. Je hebt het ook niet altijd even gemakkelijk, jij.

STAN: Ach, dat gaat wel, de ene produktie is de andere niet. Dat stuk van vorig jaar was harder labeur.

CHRISTINE: Oh ja, dat herinner ik me nog heel goed.

RITA: *(op)* Ik heb ze gevonden, ze lagen inderdaad achter de bar. *(geeft ze aan Christine)* Hebben we ze nu allemaal?

CHRISTINE: *(begint te tellen)* Ik geloof het wel.

RITA: Zeg Stan, moeten al die kaders op die achterwand?

STAN: Ja, ... of wacht eens even, nee, er zaten twee reserves bij voor het geval.

CHRISTINE: Ik vind het persoonlijk nogal overdreven, een volledige achterwand met kaders. Waarom moeten er dat altijd zoveel zijn? Vorig jaar ook, er stonden hier wel acht kasten neer.

RITA: Je kent hem hé, veel materiaal en Rita zal dat wel allemaal slepen. Ik heb thuis al een zolder vol met rekwisieten.

STAN: Ik heb het U al gezegd, je moet het maar niet meer doen, of je moet hulp krijgen, je bent toch zijn slaaf niet.

CHRISTINE: We zouden daar beter eens in het bestuur over spreken.

RITA: Waarover?

CHRISTINE: Wel, dat je misschien beter met twee bent, allé, met twee toneelmeesters.

RITA: Da's ook niet altijd gemakkelijk, dan loop je in mekaars weg. Nee, nee, laat dat maar zoals het is.

STAN: Je moet er dan achteraf niet over klagen.

CHRISTINE: Zo, die zijn juist, kan ik nog wat anders doen?

RITA: Er staan nog vuile glazen in de bar van gisteravond, als je ze wilt afwassen?

CHRISTINE: Nee, ik bedoel hier, is er hier geen werk meer?

RITA: We kunnen toch niet verder vooraleer Stan gedaan heeft met de lichten.

CHRISTINE: Ja, wel, dan zal ik toch eerst die glazen afwassen zeker. Zeg, waar zet ik die doos met die kaarten?

RITA: Geef ze mij maar, ik breng ze dan wel weg.

CHRISTINE: Zo. *(geeft de doos)* Je moet maar roepen als je me nog nodig hebt. *(af)*

STAN: Rita, steek dan eens stekker nummer 6 in achteraan.

RITA: Stan, ik heb niet graag dat je zo spreekt als zij erbij is.

STAN: Hoe bedoel je?

RITA: Wel, over dat vele werk als toneelmeester.

STAN: Ik ben er niet over begonnen, jij hebt het gezegd.

RITA: Wel ja, ik zeg dat gewoon, maar je moet niet altijd beginnen over nog een tweede toneelmeester.

STAN: Ze mag dat horen, 't is toch waar.

RITA: Ja ja, maar ik zal dat wel zelf zeggen, als het niet meer gaat.

STAN: Ik ken dat, en dan na de voorstelling in elkaar vallen zoals de vorige keer.

RITA: De vorige keer had dat niets te maken met dat werk hier.

STAN: Oh nee, wie zat er de laatste avond achter de bar te huilen? Jij!

RITA: Dat was daarom niet. Dat kwam door Freddy.

STAN: Oh ja, 't is waar, Freddy. Die heb ik hier inderdaad nooit meer gezien. Of toch, één keer, in 't gasthof. Hij zat daar met een madam.

RITA: Met Jenny.

STAN: Wie? Jenny? Ja, nu je het zegt, ik had die madam al eens eerder gezien. Jenny godver, nu weet ik het, ja. Dat is dat oud lief van de baas, ja. Ronald heeft daar nog mee gevrijd, godver, de zak. Ik wist dat ik die madam nog ergens gezien had.

RITA: Het is al goed, zijn die lichten al in orde misschien?

STAN: Godver, Jenny, dat is nogal zwaar kanon zulle.

RITA: Doe maar voort.

STAN: Ik wacht tot dat je die stekker erin hebt gestoken.

RITA: Welke stekker?

STAN: Nummer 6 onderaan.

RITA: *(steekt de stekker erin)*

STAN: *(licht brandt)* 't Is al goed, haal hem er maar weer uit. Ho ho, Jenny, ho ho. *(Stan stapt vrouwelijk de ladder af)*

RITA: Stop er maar mee zulle, en je moet daar zeker niet over beginnen als Christine hier binnenkomt.

STAN: Nee, nee, maar dat vind ik nogal straf. Ik wist dat niet, eerst Ronald en nu met uwe Freddy, ze kan er blijkbaar weg mee, dat wijf.

RITA: Ik vind daar niet veel wijf aan, ze is manziek en dat weet heel de stad. Freddy loopt in zijn eigen ongeluk.

CHRISTINE: *(op)* Die afwas is ook al gedaan zie. Ronald zal nogal ogen trekken zeker, als hij ziet dat het hier allemaal al gedaan is.

STAN: Allemaal gedaan, ho, we moeten nog beginnen. En daarbij, Ronald heeft wel aan andere dingen te denken dan aan dat decor hier, haha.

CHRISTINE: Wat bedoel je daar nu mee?

RITA: Niets, niets, hij is weer aan het zeveren. Kom, we gaan die kaders halen.

CHRISTINE: Ja, wacht, ik ga mee. Zeg Stan, wat wil je daar mee zeggen, met die andere dingen van Ronald?

RITA: Kom je Christine? *(wacht haar op aan de deur)*

CHRISTINE: Ja, ik kom al. *(af, samen met Rita)*

STAN: *(volgt de twee)* Hoho, dat vind ik nogal straf, die kerel is hier gans de stad aan het doen. Een stadsstier, ja, haha, dat is het.

CHRISTINE: *(komt op met twee kaders)* Waar moeten die staan, Stan?

STAN: Ho, zet ze maar daar ergens neer. *(achterwand)*

CHRISTINE: Zeg Stan, je maakt me toch ongerust hoor, wat bedoelde je daarstraks met die andere dingen?

STAN: Hewel, dat ie andere zaken te doen heeft.

CHRISTINE: Je vertelt weer dubbelzinnigheden hé, je weet iets en je wilt het niet vertellen, je verzwijgt iets voor mij.

RITA: *(van achteren)* Christine!

CHRISTINE: Ja, ik kom al. Stan, allé jongen, vertel het me eens.

STAN: Kijk Christine, dat heeft eigenlijk niet zo veel belang meer, het is iets dat al een tijd geleden gebeurd is, je moet je ... *(wordt onderbroken door Rita die in het deurgat staat)*

RITA: Stan! Christine, kom je nog helpen of niet, anders was je beter thuis gebleven hé.

CHRISTINE: *(kwader)* Ja, ja, ik kom al, ik mag toch wel iets vragen zeker aan Stan.

RITA: Stan zou ook beter verder doen, hij gaat het weer niet gedaan krijgen.

STAN: Hola, hola, je moet mij hier de les niet spellen hé, ik weet wel wat er mij te doen staat. Breng me liever nog een pils mee, dat is hier om te stikken met dat licht.

CHRISTINE: *(samen met Rita af)*

STAN: *(begint verder te werken aan de lichten)*

RONALD: Hoi Stan, is Rita er ook?

STAN: Ha Ronald. Ja, en Christine ook, ze zijn achteraan bezig met die kaders.

RONALD: *(haalt zijn manuscripten uit)* Oh, da's goed. Gaat het een beetje met dat licht?

STAN: Ja, maar ik zal er toch tekort komen, hoor.

RONALD: Tekort? Waar?

STAN: Wel, ik heb er vier nodig voor die kaders, twee voor achteraan en dan nog es drie voor het salon. Dat is samen 9 en ik heb er maar 8.

RONALD: Jamaar, liggen er geen meer in de werkplaats?

STAN: Ja, twee, maar ze zijn alletwee kapot. Die hengsels zijn erdoor.

RONALD: Ja, ik zal kijken of er boven nog liggen.

CHRISTINE: Ach, dag Ronald, je bent er.

RONALD: Dag Christine, heb je nog naar uw rol gekeken gisteravond?

CHRISTINE: Ja, ja, ik, wel, ik vind het toch wel ambetant met die passage van Sebastian. Er zit daar zo weinig kracht achter vind ik.

RONALD: Hoe bedoel je?

CHRISTINE: Ja, ik weet niet, ik sta voor een man waarvan ik weet dat hij een kind vermoord heeft, en ... ik blijf er zo koel mee omgaan.

RONALD: Maar dat is het juist, je hebt geen enkele affectie meer voor die man. Je mag niet vergeten dat hij ooit eens je minnaar was, je hebt hem lief gehad.

STAN: Ik ga zelf eens boven kijken hé, of daar nog goeie lichten liggen.

RONALD: Ja, ja, het is goed.

CHRISTINE: Ik denk, of dacht, dat ik eerder heel hard tegen hem moest tekeer gaan, hem verwijten, afschudden.

RONALD: Nee, nee Christine. Het is juist door die koele antwoorden die je hem geeft dat hij nog woester wordt. Binnenin gaat hij tekeer als een leeuw maar van buiten kan je daaraan niks merken. Enkel zijn blik op op jou geeft datgene weer waar hij zo kwaad voor is.

CHRISTINE: Ik weet het niet, het zal wel zo zijn, maar ik heb het er erg moeilijk mee om dit te spelen.

RONALD: Iemand als Sebastian die net zijn eigen kind heeft vermoord en daar uiteindelijk geweldig spijt van heeft, wordt in de steek gelaten door zijn laatste hulp. Ik moet die verachting op uw gezicht kunnen lezen, het publiek moet dat kunnen zien, en voelen. Juist die afstandelijkheid brengt u naar dat moordplan toe. Rood geeft u nog enkel voldoening.

CHRISTINE: *(lacht)* Ronald, je bent een echte, jij.

RONALD: Hé wat?

CHRISTINE: *(komt dichterbij hem staan)* Je bent een echte, een superieur in je vak.

RONALD: Ja, maar ik wil het zo echt mogelijk.

CHRISTINE: Vond je het plezant gisteravond?

RONALD: Christine, ik heb je gevraagd niets daarover te laten merken hier. je weet het toch, je kent ze toch.

CHRISTINE: Ach wat, laat ze, ik ben gewoon snottepetat van je en ik wil je dat ook met heel mijn lijf bewijzen. Zeg eens, vond je het lekker gisteravond?

RONALD: Hm, je bent een katachtig wezen en je krabt op de beste plaatsen,... maar nu iets anders, zie je het zitten?

CHRISTINE: Wat zie ik zitten?

RONALD: Dat fragment met Sebastian.

CHRISTINE: Oh, dat, ja, ik zal het proberen.

RONALD: Niks te proberen. Je moet het zo naar voor brengen, anders gaat dat volledige fragment de mist in.

CHRISTINE: Ik beloof het je, als jij ... me belooft vanavond te komen eten.

RONALD: Vanavond, nee, ... nee dat gaat niet hoor, Christine, ik moet ...

CHRISTINE: 't Is al goed, dan maar een andere keer. Je hebt vast en zeker een belangrijke afspraak.